

MdR, Jazzgeschiedenis 626. Tijdvak 1953-1958, hoofdstuk 22, de contrabas, deel 1 van 2. Dit eerste deel besteed ik geheel aan de bassist die in eerste instantie als rhythm-bass-player zijn stempel op de periode drukte, en deze tijd niet alleen, maar ook solistisch veel betekende. Raymond Matthews Brown uit Pittsburgh, Pennsylvania, 13 oktober 1926, besloot bassist te worden na in zijn jeugd Jimmy Blanton bij Duke Ellington gehoord te hebben, de grondlegger van het moderne basspel. Ray Brown kwam in 1945 naar New York, maakte meteen contact met Dizzy Gillespie en Charlie Parker, overvleugelde vrij snel Oscar Pettiford die de eerste opvolger van Blanton was. OP hoort u aan het begin van de tweede aflevering. In 1946 en '47 speelde Brown in de big band van Dizzy Gillespie, daarna was hij een tijd Musical Director voor zangeres Ella Fitzgerald met wie hij ook een paar jaar getrouwd was. In '51 begon zijn associatie met Oscar Peterson en diens trio, dat duurde tot en met 1966, waarna hij ging free lancen met als basis Los Angeles en California. Maar in Peterson's tijd deed hij voor Norman Granz vooral, maar ook anderen, ontelbare studio-sessions. Ray Brown was de hardst swingende bassist ooit, met een ongeëvenaard fraai geluid, en luid ook, terwijl bassen toen geen versterker hadden. Als intro een opname van 23 november 1956 voor Verve in LA: "Solo for unaccompanied bass".

plaat 1

Ray Brown: Solo for unaccompanied bass (Ray Brown)
2/3 - 2:25 - Verve MG V-8022

"Solo for unaccompanied bass", Verve, LA, 23 november 1956. Nu een stuk uit dezelfde maand, maar niet precies gedateerd. Harry 'Sweets' Edison, Ray Linn, Conrad Gozzo-trompet, Herbie Harper-trombone, Herb Geller en Jack Dulong-alt, Bill Holman-tenor, Jimmy Giuffre-baritonsaxofoon en ook klarinet. Jimmy Rowles-piano, Herb Ellis-gitaar, Ray Brown-bas, Mel Lewis-drums. Orkestleider een arrangeur: Marty Paich. Hij arrangeerde Ray Brown's "Blues for Sylvia".

zelfde

Ray Brown: Blues for Sylvia (Ray Brown)
1/1 - 4:38 - idem

"Blues for Sylvia", Ray Brown in november 1956 voor Verve in Los Angeles met een orkest olv. Party Paich. Van 1957 t/m 1960 wonnen Ray Brown, gitarist Barnet Kessel en drummer Shelly Manne alle jazzpolls in de Amerikaanse tijdschriften, Contemporary liet het trio ieder jaar een plaat maken onder de naam: 'Poll Winners'. Uit de eerste, van '57, 18 en 19 maart in LA opgenomen, hoort u Fred Ahlert's "Mean to me".

plaat 2

Poll Winners: Mean to me (Roy Turk, Fred Ahlert)
1/laatste - 6:30 - Contemporary S 7535

"Mean to me" door de Poll Winners, 18/19 maart 1957 voor Contemporary in Los Angeles, een van de eerste stereo-platen en nog zeer 'links/rechts' opgenomen. Barney Kessel-gitaar, Ray Brown-bas, Shelly Manne-drums. Tenslotte een stuk dat ik ^{ook} bij de tenorsaxofoons in het Coleman Hawkins-deel liet horen. Reden: Ray Brown is hier uitzonderlijk goed opgenomen en dus navenant te horen, maar naast zijn dienende werk in de ritmesectie, speelt hij één van zijn mooiste solos ooit - als uw installatie het kan hebben, zet het volume dan ver open. Buck Clayton-trompet, Coleman Hawkins-tenorsaxofoon, Hank Jones-piano, Ray Brown-bas, Mickey Sheen-drums, 18/19 februari 1958 voor Felsted in NYC: "Bird of prey blues".

CD

Coleman Hawkins: Bird of prey blues (Coleman Hawkins)
1 - 11:13 - London 820 600-2

"Bird of prey blues" van Coleman Hawkins-tenorsaxofoon. Buck Clayton-trompet, Hank Jones-piano, Mickey Sheen-drums, en de bassist van deze aflevering: Ray Brown. Nog steeds actief en nog altijd prachtig. Volgende keer Oscar Pettiford, Red Mitchell en Paul Chambers. Dit was Jazzgeschiedenis 626, MdR.